

Sygn. akt I C 970/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Jolanta Dziki

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2020 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W.

przeciwko K. W.

o zapłatę 8739,06 zł

I zasądza od pozwanego K. W. na rzecz powoda Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. kwotę 8739,06 zł (osiem tysięcy siedemset trzydzieści dziewięć złotych sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III zasądza od pozwanego K. W. na rzecz powoda Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. kwotę 2954,00 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 1817,00 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV przyznaje r. pr. M. Ł. wynagrodzenie za pełnienie obowiązków kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego K. W. w kwocie 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) wraz z podatkiem VAT w wysokości 23 % od tej sumy;

V przyznaną w pkt IV kwotę nakazuje Skarbowi Państwa wypłacić r. pr. M. Ł. w następujący sposób:

- a. kwotę 700,00 zł (siedemset złotych) z zaliczki uiszczonej na kwit U11- (...) KU (...);
- b. kwotę 20,00 zł (dwadzieścia złotych) oraz podatek VAT w wysokości 23 % od kwoty 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z sum budżetowych, przejmując koszty orzeczone w pkt V lit.b. na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 970/19

UZASADNIENIE

Powód Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. złożył w dniu 24 kwietnia 2019 r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. W., żądając zasądzenia na swoją rzecz kwoty 8739,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2016 r. do dnia zapłaty. Wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego K. W. na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie.

Postanowieniem z dnia 28 października 2019 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie ustanowił dla pozwanego, którego miejsce pobytu nie jest znane, kuratora w osobie radcy prawnego wyznaczonego przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w O..

Kurator nieznanego z miejsca pobytu pozwanego K. W. wnosił o oddalenie powództwa. Wnosił ponadto o obciążenie powoda kosztami procesu oraz przyznanie na swoją rzecz wynagrodzenia za pełnienie obowiązków kuratora.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 lutego 2015 r. przy ul. (...) w C. doszło do zdarzenia drogowego. K. W., kierując samochodem osobowym marki P. (...) nr rej. (...), nie dostosował prędkości do warunków atmosferycznych i podczas hamowania wpadł w poślizg i uderzył w poprzedzający go samochód marki A. (...) nr rej. (...), którym kierował M. R., czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia. Prawomocnym wyrokiem nakazowym z dnia 13 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie uznał K. W. za winnego popełnienia wykroczeń z art. 86 § 1 kw oraz art. 97 kw i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 600,00 zł (akta II W 664/15).

W dacie zdarzenia samochód osobowy marki P. (...) nr rej. (...), którym kierował K. W. nie posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) w żadnym zakładzie ubezpieczeń (wykaz ubezpieczeń k. 27, informacja (...) S.A. w W. k. 82).

Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. przyznał i wypłacił odszkodowanie na rzecz właścicielki pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) A. R. w łącznej wysokości 8739,06 zł (akta szkody k. 30 – 42, k. 85 - 162).

Pismem z dnia 22 czerwca 2016 r. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. wezwał K. W. jako sprawcę kolizji do zwrotu wypłaconego odszkodowania w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie nie zostało skutecznie doręczone K. W., bowiem spod adresu, na który doręczono korespondencję: (...)-(...) B., B. (...) został wymeldowany w styczniu 2015 r. (pismo k. 43, zpo k. 44, wydruk z systemu PESEL SAD k. 46 – 47).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach szkody, a dołączonych do akt niniejszej sprawy (k. 30 – 42, k. 85 – 162), akt sprawy o wykroczenie II W 664/15 oraz wykazu ubezpieczeń (k. 27) i informacji (...) S.A. w W. (k. 82).

Wysokość przyznanego i wypłaconego odszkodowania poszkodowanej A. R. nie budzi wątpliwości Sądu. Wskazać należy, że kurator nieznanego z miejsca pobytu pozwanego K. W. nie wykazał, do czego jest zobowiązany z mocy art. 6 kc, że wypłacenie odszkodowania było niezasadne lub wypłacone odszkodowanie zostało zawyżone.

Jednocześnie wskazać należy, że powód przedstawił kopię wezwania do zapłaty kierowanego do pozwanego oraz dowód doręczenia pozwanemu tego wezwania w trybie art. 139 kpc, jednakże – jak wynika z danych systemu PESEL SAD – w dacie doręczania korespondencji pozwany K. W. był już wymeldowany spod wskazanego adresu i brak dowodu, że pomimo wymeldowania przebywał pod tym adresem.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenie powoda Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. zasługuje – co do zasady - na uwzględnienie.

Podstawą roszczenia jest art. 43 pkt 4) ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi gwarancyjnemu przysługuje prawo dochodzenia

od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania jeżeli zbiegł z miejsca zdarzenia.

Okoliczności zdarzenia drogowego zostały ustalone przez Sąd Rejonowy na podstawie akt szkody oraz akt sprawy II W 664/15, w tym wyjaśnień obwinionego K. W. (protokół k. 27 – 30 akt II W 664/15). Sprawca kolizji, a pozwany w sprawie niniejszej K. W., został uznany za winnego wykroczenia z art. 86 § 1 kw (kolizja) oraz art. 97 kw (naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym). W toku postępowania wykroczeniowego ustalono, że zbiegł z miejsca zdarzenia.

Niewątpliwie, zgodnie z art. 11 zd. 1 kpc, tylko ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Owo związanie dotyczy ustalonych w sentencji wyroku znamion przestępstwa, a także okoliczności jego popełniania. Tym niemniej, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd ustalił, że pozwany K. W. dopuścił się wykroczenia, stanowiącego podstawę jego odpowiedzialności, przede wszystkim Sąd ustalił, że K. W. zbiegł z miejsca zdarzenia.

W związku z powyższym, Sąd uznał, że zachodzą w sprawie okoliczności, określone w art. 43 pkt 4) cyt. ustawy, bowiem pozwany K. W. po zdarzeniu drogowym, którego skutkiem było uszkodzenie innego pojazdu, którego właścicielką była A. R. – zbiegł z miejsca zdarzenia, a zatem Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W. przysługuje roszczenie o zwrot wypłaconego odszkodowania. Nadto, jak wskazano powyżej pozwany K. W. nie był w dacie zdarzenia objęty obowiązkową ochroną ubezpieczeniową.

Zgodnie bowiem z art. 98 ust. 1 pkt 3) lit. a cyt. ustawy, do zadań Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego należy zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych za szkody powstałe na osobie i w mieniu gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządzono, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Stosownie zaś do art. 110 ust. 1 cyt. ustawy, z chwilą wypłaty przez Fundusz odszkodowania, sprawca szkody i osoba, która nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego, są obowiązani do zwrotu Funduszowi spełnionego świadczenia i poniesionych kosztów.

Z tych względów Sąd zasądził od pozwanego K. W. kwotę 8739,06 zł, stanowiącą równowartość odszkodowania, jakie Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. wypłacił poszkodowanej A. R..

Powód Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. domagał się ponadto zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 20 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, termin wymagalności wywodząc zapewne z wezwania do zapłaty z dnia 22 czerwca 2016 r.

Wskazać jednakże należy, że z analizy akt sprawy co prawda wynika, że powód pismem z dnia 22 czerwca 2016 r. wezwał pozwanego K. W. do zapłaty należności, wyznaczając termin płatności na 30 dni od doręczenia wezwania, jednakże brak jest dowodu skutecznego doręczenia tego wezwania pozwanemu, skoro przesyłka nadana była na adres, spod którego pozwany został w 2015 r. wymeldowany; brak jest również dowodu, że w okresie w jakim przesyłka była awizowania przebywał pod tym adresem bez zameldowania. Nie zachodzą zatem podstawy do uwzględnienia żądania pozwu w tym zakresie.

Niewątpliwie jednak, powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 8739,06 zł od dnia wezwania pozwanego K. W. do zapłaty tj. od dnia 9 grudnia 2019 r., tj. doręczenia kuratorowi nieznanego z miejsca pobytu pozwanego K. W. odpisu pozwu (zpo k. 70). W tej dacie roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie bowiem z art. 455 kc, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Tym samym Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania odsetek ustawowych za okres od dnia 20 lipca 2016 r. do dnia 8 grudnia 2018 r., uznając je za niezasadne.

Wysokość stopy procentowej Sąd ustalił stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 kc, zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

Sąd obciążył pozwanego K. W. zwrotem kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz powoda Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. stosownie do art. 100 zd. 2 kpc, zgodnie z którym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Podkreślić należy, że Sąd oddalił powództwo jedynie w zakresie żądania zapłaty części odsetek ustawowych za opóźnienie. Na koszty procesu złożyły się: 437,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej, 700,00 zł zaliczki uiszczonej na koszty ustanowienia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego oraz 1817,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Jednocześnie Sąd przyznał r. pr. M. Ł. pełniącemu obowiązki kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego K. W. wynagrodzenie w kwocie 720,00 zł wraz z podatkiem VAT w wysokości 23 % od tej sumy stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilne z dnia 9 marca 2018 r. przy uwzględnieniu wskazanej przez powoda wartości przedmiotu sporu, nakazując wypłatę wynagrodzenia z zaliczki uiszczonej przez powoda oraz częściowo z sum budżetowych, przejmując koszty wynagrodzenia kuratora w tym zakresie na rachunek Skarbu Państwa. Wysokość wynagrodzenia kuratora są ustalił stosownie do § 1 ust. 1 cyt. rozporządzenia, zgodnie z którym wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, zwanego dalej „kuratorem”, ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40 % stawek minimalnych za czynności adwokackie określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze, a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny - w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności radców prawnych określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, w obu przypadkach nie mniej niż 60 zł.